

TVÁŘ MINISTRANTA

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Americká legenda vypráví, že kdysi jeden indiánský kmen sídlil na úpatí posvátné hory. Byla tam kamenitá půda a život pod horou nebyl proto lehký.

Náčelník toho kmene si jednoho dne zavolal své tři syny a řekl jim: „Zemřu a jeden z vás mě nahradí. Vystupte na vrchol hory a doneste mi dar. Kdo donese dar nejlepší, stane se po mně náčelníkem.“

Všichni synové vystoupili na horu a po několika dnech se vrátili. První přišel nejstarší syn a v rukou nesl velmi opatrně a něžně nádherný květ.

Druhý syn přinesl otci barevný, jemný kulatý kámen vyhlazený deštěm a větry.

Jako poslední se dostavil nejmladší syn. V jeho tváři se odrážela krása, kterou na hoře uviděl. Řekl otci: „Já jsem nic nepřinesl. Když jsem totiž stál na nejvyšším vrcholu posvátné hory, spatřil jsem na druhé straně překrásné prairie plné rostlin a lesů. Viděl jsem tam také řeku a průzračné jezero. Představoval jsem si, že by se tam mohl přestěhovat náš národ, aby se nám lépe žilo. Byl jsem unesen pohledem, který se mi naskytl. Nemohl jsem jej však vzít do rukou a donést. A nic krásnějšího jsem tam nahoře neviděl. Proto odpust', otče, že jsem nesplnil tvé přání.“

Starý náčelník se usmál a řekl: „Ty budeš novým náčelníkem, protože jsi nám přinesl dar více lepšího života.“

Prožíváme postní dobu, ve které vstupujeme do zповědnic, abychom prosili za odpuštění a představili tam i vizi lepšího života. Změna přitom nemusí být až tak zásadní, jako tomu bylo u indiánského mladíka.

Ministrant Aleš si dal při postní svatě zповědi předsevzetí: „Nebudu se u oltáře už nikdy bavit a budu se dívat na oltář.“

Jeho tvář se od té doby u oltáře změnila. Aleš sice nevidí krásu jako onen syn náčelníka, ale vnímá daleko více přítomnost Krista. A to se odráží na tváři chlapce tak, že to všichni vidí.

Kéž se změni i naše tvář po svatopostní svatě zповědi.

Ilustrace: Jiří Vančura

PRCHAJÍCÍ PROROK

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

Jonáš dostal od Boha úkol: „Vstaň, jdi do velkého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš vstal, našel si na mapě místo, které je od Ninive úplně nejvzdálenější, nějaký Taršíš na druhém konci světa, stopnul si první loď a snažil se ztratit Bohu z dohledu. Zaslechl sice slovo, ale slyšet ho nechtěl, a proto se rozhodl, že se před ním, před Pánem a před sebou schová.

Dál ten příběh znáte. Vody se rozbouří. Jonáš se námořníkům přizná, že to bouření je nejspíš kvůli němu. Námořníci mu za přiznání poděkují a hodí ho do moře. Moře se utiší. Tonoucího pohltí velká ryba – tři dny a tři noci v ní stráví, modlí se a spí – a pak je vyvržen na pevninu. A znovu slyší: „Vstaň, jdi do velkého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ A teď už vstane, poslechne a jde.

Je třeba se zavrtat trochu pod povrch tohoto příběhu, který vypráví o nalézání životní cesty. Jonáš je postaven před výzvu, a když si neví rady, volí si snad každým ozkoušenou a dlouhodobě naprosto nefunkční strategii: útek. Nechce se setkat sám se sebou. Nechce se setkat s Bohem. A proto někam prchne, něčím se zahltí, někam zmizí, hlavně, aby nemusel podniknout zápas. Jonáš chce jen klid, ale co ho čeká na moři? Bouře. Tak je to vždy, když prchám před svým úkolem na tomto světě. Jsou věci, které na sobě nechci vidět. Jsou strachy, které si odmítám připustit a okamžitě je přehlušuji. Jsou jeskyně, do nichž se v sobě nepodívám, protože tam číhá

Ilustrace: Helena Filčíková

drak. Jenomže problém s drakem je jeho rozpínavost. Hrdina si v klidu sedí, kouká do monitoru a na princeznino úpění nedbá, jenomže saň mezitím pohltila půlku království a teď mu čumákem buší na okno. Pokud se odmítnu podívat do temného zákoutí duše, pokud se odmítnu utkat s tím, co tam najdu, pak mě to skryté, co tam bydlí, nakonec dostane: sežere mě to, zkriví mi to duši do karikatury člověka.

Jonáš už ví: před životním úkolem nelze utéct, alespoň ne do míst, kde je klid. Je jedno, jak krásnou krajinou kráčí, kolem jak úchvatných scenérií pluje, pokud jsem člověk na útěku. Zůstávám psancem a štvancem a budu jím, dokud se neutkám s tím hlasem, před nímž prchám, a dokud se jím nenechám směřovat do krajiny pokoje. A to není krajina, kam se před drakem uteče, to je krajina, kde se nad ním zvíťazí. Jonáš je tedy v bouři hozen přes palubu a setkává se s velrybou. Uprostřed rozbouřeného moře, které je obrazem jeho vnitřního chaosu, se musí pod hladinou utkat s monstrem, se vším tím, co nechtěl vidět, čeho se bál a před čím utíkal. Každému je jasné, že pobyt v břiše kytovce uprostřed běsnícího oceánu má daleko k příjemnému poležení na kanapi, že jde o zápas nebezpečný, s nejistým výsledkem. Ale na rozdíl od útěku alespoň skýtá naději.

Jonáš sestoupil do hnusného, smradlavého velrybího břicha, a tam se tři dny modlil. Nezkoumal se sám, ale pozval k tomu průzkumu Boha, a proto tam dole ve tmě nepotkal jen svou ubohost, z níž by se zbláznil, ale také lásku, která proměňuje. Jsou to hrozné chvíle, kdy člověk nemá pevnou půdu pod nohama, všechno se v něm převrací a zmítá, všechno je rozházené a chvíli ani nevím, jak se poskládat.

Třetího dne však Jonáš stane na pevnině. Tentýž Jonáš, a přece jiný. Je to člověk na cestě, už ne člověk na útěku. Nyní jde, kam je volán: už nedělá tu hloupou chybu, že by ze strachu před Bohem a před sebou běžel od skutečného dobra k dobrům zdánlivým. Vstane a jde do Ninive, k té velké výzvě, o níž myslel, že nemá: a stává se Božím nástrojem, díky němuž se i druzí lidé obrací. Princ právě vybojoval ze spárů draka princeznu – svou vlastní duši.

UŽ SES ZAPOJIL?

DO ČEHO? PŘECE DO BOJE O KRÁLE KVÍZŮ. V prosinci jsme vyhlásili novou soutěž. Tentokrát hrajeme o skateboard a moc hezké knížky z nakladatelství Albatros.

Soutěž s námi, buď vytrvalý a nevynechej ani jedno kolo.

Pokud vyplníš kvízové otázky opravdu každý měsíc (www.tarsicius.cz/kral), tvoje šance na výhru stoupá. Vítěze budeme vyhlášovat v květnovém čísle Tarsicia.

Ten, kdo se stane králem kvízů v jedné ze dvou kategorií, už se v květnu může prohánět na novém skatu.

Ilustrace: Jiří Vančura